

udover Forretningsordenen og over; hvad Formanden vilde tillade, saa jeg allerede af den Grund maa lade det ærede Medlem nøjes med, at ærede Medlemmer affatte den Dom over ham, som jeg ikke har Ret til at udsige her. Det ærede Medlem ønskede, og jeg skylder Rigsdagen, en ganske kort Fremstilling af dette Forslags Historie. En skøn Dag kommer Rigsdagsmand Poul Rasmusen op til mig, som ikke var Medlem af Rigsdagen, og siger: Den Sag maa frem, og var meget optaget af den. Jeg stod den Gang meget tvivlraadig overfor den, netop efter at jeg lige havde læst Erfaringerne fra Svejts og Belgien, men han fik mig til det, og vi bleve derefter enige om at følge Sygekasseskabelonen, at det vilde være den naturlige Vej. Nogle faa Dage efter var der Møde i Nationaløkonomisk Forening, i Februar eller nogen Tid efter, hvor Dr. Sørensen og Professor Westergaard talte om den Ting, og ogsaa de mente, at der var en Vej, man kunde gaa, gennem Sygekasserne. Med andre Ord, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) saa rigtigt sagde i Gaar, den Tanke laa øjensynligt oppe hos flere, og Følgen deraf blev, at der blev en Parallelaktion mellem os og Sygekasseinspektøren og Professor Westergaard, saaledes at de baade saa og kendte vort Forslag, inden det blev fremlagt her. Det blev saa fremlagt her, selvfølgelig var det ikke, som det ærede Medlem mente, udarbejdet paa en Dag; denne Kommission blev jo nedsat med et helt andet Formaal for Øje, hvad det ærede Medlem sikkert ved, og der har ligget en længere Arbejdstid, før Forslaget blev udarbejdet, og det er ikke alene Resultatet af to enlige Mænds Arbejde, men vi have selvfølgelig spurgt andre til Raads om, hvad de mente og ønskede. Saa kom det ærede Medlem med sin Kritik, — og det var selvfølgelig Ret og Pligt for os at tage Hensyn til den Kritik, hvor den fortjente det, — hvor det væsentlige Punkt var, at Kasserne ikke skulde være kommunalt, men fagligt afgrænsede. Vi saa, at det var rigtigt, og derfor sloge vi ind paa den Vej. Saa var der ganske vist Kommissionens Teknikere, som tilfældigvis vare de selv samme, som vi havde staaet i Forbindelse med, Mænd med den selv samme Uddannelse som vi selv. Nuvel, disse Teknikere løbe selvfølgelig ikke fra det, de havde raadet os til, men optog, udformede og formulerede det Forslag, der kom. Jeg vil blot hævde, at Kærnen i Poul Rasmusens oprindelige Forslag var netop dette: Selvstyre, Anerkendelse, Næv-

net og Anmeldelsespligten, det er det, der skal bygges paa, og saa Statstilskuddet, alt det andet er mere eller mindre ligegyldigt. Men jeg gentager: Det er Livet, Medlemmerne, delvis Fagforeningerne, som komme til at give Loven sit levende Indhold. Naar det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) derfor i Gaar fortsatte sin Agitation fra Valgmøderne, og det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) i Dag fortsatte, saa viser det sig, at begge de Herrer i den Grad ere Partimænd, i den Grad, som jeg sagde i Gaar, tage Hensyn til deres egen lille Prestige og have den Villie, at der hver Dag i „Social-Demokraten“ skal staa, at de alene blæste Sejrs-trompeten i det hele Land, saaledes at hele Befolkningen skal tro det, hvor som helst deres Ord høres — og der er Tusinder, der kun holde „Social-Demokraten“ —, naar, siger jeg, de Herrer vise, at de have den Villie, saa have de den i saa stærk Grad, at de, for at opnaa det, hverken bryde sig om Sandhed eller om Ære

Formanden: Det er et noget for stærkt Udtryk, det ærede Medlem bruger.

Birck: Da Formanden kalder det et for stærkt Udtryk, saa er det for stærkt, men hvis De vil følge, hvorledes de Herrer her have optraadt, saa vil De kunne forstaa det og jeg ved i hvert Fald, at jeg vilde ikke kunne optræde paa en saadan Maade uden at tage noget af Selvagtelsen. Jeg skal ikke fortsætte Debatten med de Herrer om hele denne Sag, jeg vil gentage, hvad jeg har sagt, at om 5 Aar er det alligevel glemt, naar Forslaget er gennemført. De ærede Medlemmer burde ikke komme saa meget ind her paa, det vækker politisk Bitterhed, og de maa huske paa, at den Bitterhed, som de ærede Medlemmer kaste ind, kan gaa videre, vore Venner oppe i Landstinget kunne let blive grebne af denne Bitterhed. Det ærede Medlem gør uklogt og taabeligt ved at gøre dette og burde ikke komme ind paa en saa personlig Debat her. Vi ønske, ligesom de ønske, dette Lovforslag gennemført, og saa vil jeg, ligesom jeg sagde i Gaar, bede dem være med til at arbejde paa at føre dette Forslag ud i Livet, saa at de bryde sig en lille Smule mindre om Arbejderne skulde komme til at tro, at der virkelig ogsaa er Højremænd, der gerne ville have noget med den Art Sager at gøre, ikke af Agitation, men